

[Korsgaard.]

antages at have? Jeg forstaaer ikke, at der kan være nogen rimelig Grund til at antage noget saadant, og jeg forstaaer derfor aldeles ikke, hvorledes den højtærede Minister uden videre kan stille sig paa sit Tomandsstandpunkt og afvise Landmandsbankens Ledelses Standpunkt. I denne Forbindelse gør den højtærede Minister nogle efter min Mening ogsaa aparte Betragtninger gældende. Naar der tales om Tomandsudvalgets Bedømmelse af Engagementerne, erkender den højtærede Minister det rimelige i, at dette Tomandsudvalg kan have bedømt visse Engagementer for strengt, men saa vil der vel til Gengæld efter Ministerens Mening komme Engagementer, hvor det vil vise sig, at de har været bedømt for mildt, og det er en saare forstandig Betragtningssmaaade overfor Tomandsudvalget. Men naar saa Ministeren vender sig til Bankens Ledelse, hvorledes ser han saa paa Forholdene? Ja, saa siger han: Banken har jo allerede i Aar erkendt, at den har haft 16 Mill. Kr.s Tab mere, end den har regnet med paa et vist Tidspunkt. (Afbrydelse af *Handelsministeren* [Slebsager]: Jeg har ikke sagt, at Banken har erkendt det). Ja, det fremgaar jo af Bankens Regnskaber, at den har haft Tab paa omkring 16 Mill. Kr. mere end beregnet, medens den til Gengæld har haft Gevinst, jeg tror, det er 12 Mill. Kr., som den ikke har forudset. (*Christmas Møller*: Det var 18 Mill. Kr.). Naa, er det 18 Mill. Kr., ja, ja, men det er nu for mig ikke det afgørende; det afgørende er, at altsaa den Betragtning, som Ministeren anlægger, naar han taler om Tomandsudvalget, gaaende ud paa, at Plusser og Minusser vil der komme, og det maa man med Rimelighed regne med, den fraviger han, naar han taler om Landmandsbankens Ledelse: dens Opgørelse skal ikke bedømmes ud fra samme Betragtning. Der er altsaa ogsaa paa dette Punkt en besynderlig Venden sig imod Landmandsbankens Ledelse, som om det var et Aktorat, Ministeren skulde foretage.

Tager man saa endelig Forholdet til Revisorerne, tror jeg ogsaa, at mange — og det var jo det ærede Medlem Hr. Stauning inde paa — vil finde den forholdsvist stærke Fremdragen af det forskellige Syn, som Revisorerne og Landmandsbankens Ledelse havde paa Forholdene, noget aparte, og jeg finder det i ganske særlig Grad besynderligt, da Revisorerne Bemærkninger ikke i og for sig kan tjene til at retfærdiggøre Tomands-

udvalgets Stilling. Man kan da vanskelig frigøre sig for den Betragtning, at i alle de Ting, som den højtærede Minister fremdrager, gælder det først og fremmest om at retfærdiggøre den Stilling, som Tomandsudvalget har indtaget. Forskellen mellem Landmandsbankens Ledelses Opgørelse og Revisorerne Opgørelse er vel omkring en 6 Mill. Kr., eller er det 8 Mill. Kr., det husker jeg ikke. Det ærede Medlem Hr. Stauning har jo allerede paavist, hvorledes Forskellen mellem Bankens Ledelses og Revisorerne Opgørelse fremkommer, og jeg maa tilstaa, at det forbavser mig, at Revisorerne overfor f. Eks. et Punkt som D. F. D. S.s Reservefondsbeviser kan finde, at der er noget som helst Grundlag for at sætte disse Reservefondsbeviser til Kurs 80 i Stedet for til Kurs 89, som Landmandsbankens Ledelse har sat dem til — et Forhold, der gør en Forskel paa 2 Mill. Kr. Dette Forhold nævnte den højtærede Minister slet ikke; altsaa ogsaa paa dette Punkt er det, som om den højtærede Minister har set det som sin Hovedopgave at vise, at det er Landmandsbankens Ledelses Opgørelse, der er forkert, og jeg synes, det er overmaade uheldigt, at man sætter sig som Hovedopgave praktisk at paavise, at Ledelsens Opgørelse er forkert.

Alt i alt mener jeg altsaa at kunne resumere det Forhold, som hidtil har været mellem Ministeren og Landmandsbankens Ledelse, som det snart sagt uheldigst mulige. Spørgsmaalet kan nu blive: Hvilken Skade gøres der nu Banken, ved at man gennem Driftsresultaterne vil vise, at det driver henimod en Katastrofe for Banken eller noget i den Retning? Hvilken skadelig Indflydelse kan det have, at man fra Ministeriets Side opgør Tabene til 170 Mill. Kr. imod 130 Mill. Kr.? Ja, jeg tror, det kan gøre Banken overmaade megen Skade. Bibringes der efterhaanden Folk — det gælder jo i særlig Grad de gode Engagementer Indehavere — den Forestilling, at denne Bank kan i hvert Fald ikke gaa ret mange Aar, saa er det saa selvfølgelig, som at to og to er fire, at disse Engagementer henvender sig i en anden Bank; og disse gode og forholdsvist formuende Ejere skal ogsaa nok i Almindelighed have Muligheder for at faa en anden Bankforbindelse. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er, at, hvor urimeligt det end er, saa driver disse uheldige og efter min Mening alt for pessimistiske Bankopgørelser, som den højt-